

ærede Medlemmer gjøre en Sammenligning og see, om det forventede Tverbanepapir rimeligvis kan have en høiere Værdi end det dengang ligeledes garanterede Kjøbenhavnsskorsørste Tverbanepapir, et Papir for en Bane, hvis Paabegyndelse, saavidt jeg mindes, allerede var igang.

Jeg kan, som jeg tidligere har bemærket, ikke troe, at vi nu kunne udrette Noget, og at vi derfor bør lade Sagen staae hen; jeg har ikke den fjerneste Tvivl om, at der er handlet urigtigt; men jeg seer ikke, hvorledes det nu vil være muligt at bøde derpaa paa en saadan Maade, at vi virkelig skulde kunne bjerge nogle Penge, og jeg veed derfor ikke, hvorfor Thinget nu, istedetfor naar det atter kommer sammen til October, skulde tage en Bestemmelse, der vilde blive temmelig resultatløs. Saavel af dem, der have talt for som mod Forslaget, tror jeg, at det udtryffeligt er lagt for Dagen, at den brugte Handlemaade ikke er til at billige; men vi have nu en anden Indenrigsminister, og Sagen rammer aldeles ikke ham; det er den svundne Tid, hvorover vi nu kritiserer, og vi ere ikke istand til at udrette Noget. Den ærede Minister har vel vogtet sig for at tage Sagen i Forsvar; han har sagt, hvad der kunde siges for det, der er skeet, men han har ikke og han kan ikke erklære, at han finder, at det er en fuldkommen rigtig Fremgangsmaade, der er fulgt; jeg holder mig overbevist om, at det ikke er hans Mening, og derfor have vi al den Betyggelse, som vi kunne ønske, for, at hvad der kan gøres for at bøde paa Sagen, vil skee. Jeg bliver derfor ved min Mening, at vi ikke skulle indlade os videre paa at forfølge denne Sag, men stemme imod Udvalgets Fleertals Forslag.

N. P. Hansen: Da jeg vusser at afgive min Stemme i denne Sag, skal jeg tillade mig med saa faa Ord som muligt at begrunde min Stemmegivning. Jeg antager, at vi alle maae erkjende, at vi befinde os i en uheldig Stilling til denne Sag, til hvilken Side vi end vende os; men jeg kan dog ikke trods alle de Udtalelser, som ere fremkomne fra en stor Deel af de ærede sidste Talere, deraf tage Anledning til at forandre min Overbeviisning om, at jeg ved min Stemmegivning ikke kan andet

end slutte mig til Udvalgets Fleertals Indstilling, fordi jeg ikke af denne kan udlede, at det er nogen Nægtelse af det foreslaaede Beløb, men at det snarere er en Indrømmelse af Ministerens Forbringere; jeg siger, det er en Indrømmelse af Ministerens Forbringere med Hensyn til Beløbet, men det indeholder tillige Betingelser for, hvorledes dette Beløb bliver at overdrage til Finantsministeren, og Anvendelsen deraf. Saaledes som Sagen foreligger fra Ministrene, vil dette Beløb jo tabe sin Charakter af et Laan, hvorimod Udvalget fastholder, at det er et Laan, og det er derfor mit Haab, at dersom Udvalgets Indstilling her i Forsamlingen vinder Fleertallet for sig, det da vil blive muligt i den mellemliggende Tid mellem denne og tredie Behandling at opnaae en heldig Overenskomst imellem den ærede Indenrigsminister og Udvalget saaledes, at hvad der nu vedtages, vil kunne rettes under de forskellige Stadier, som denne Sag endnu har at passere, inden den faaer sin endelige Afgjørelse. I Forventning om, at dette vil kunne skee, er det, at jeg udtaler, at jeg agter at stemme for den af Udvalgets Fleertal gjorte Indstilling.

Fscherning: Der er fremkommet to Momenter, hvilke jeg, som meddeelig i Udvalgets Fleertals Forslag, holder det for min Pligt at omtale. Det ene er, at man har henviist til den Stilling, Vedtagelsen af Fleertallets Forslag vilde give Monarchiets Finantsminister ligeoverfor de andre Landsdele, idet man har sagt, at Kongeriget skylder en Byrde fra sig over paa dem. Dette er forsaavidt rigtigt, hvis det var Kongeriget, der skjød nogen Byrde over paa de andre Landsdele, men det er Monarchiets egen Minister, der har paataget denne Byrde, ifald det er en Byrde, for samtlige Landsdele, og denne Betragtning er netop en af dem, der bringer mig til at holde fast paa Forslaget, saaledes som det her foreligger, for at vænne Monarchiets Ministre af med at blande sig i Sager af den Natur, hvorved de kun forvirre Landsdelenes Stilling indbyrdes. Det er itide at dette bør forhindres, thi det kan ellers komme til at gribe om sig paa en endnu mere fordærvelig Maade.